

9-4 b. Familieret 3.4. – Forvaltningsret 12.1 – 12.4 – 13.1.

Familiestyrelsens afvisning af at behandle sent indkomne klager (2)

(Se også sag 9-4 a foran denne sag)

I to tilfælde har ombudsmanden taget stilling til om Familiestyrelsen kunne afvise at behandle en sent indkommen klage med henvisning til at der var gået lang tid siden underinstansens afgørelse blev truffet.

Den første sag – sag nr. 9-4 foran denne sag – handlede om ægtefællebidrag. I denne sag blev der først klaget over underinstansens afgørelse efter 8 ½ år.

Den anden sag – denne sag – handlede om børnebidrag. I denne sag blev der først klaget over underinstansens afgørelse efter 2 år og 8 måneder.

Uanset at der ikke i lovgivningen var fastsat en frist for at udnytte rekursadgangen, afviste Familiestyrelsen i begge tilfælde at behandle klagerne. Familiestyrelsen henviste til at en klage efter Familiestyrelsens opfattelse skulle indgives inden for en vis tid efter at underinstansens afgørelse var truffet.

Familiestyrelsen fandt at hensynet til en parts mulighed for at få behandlet en klage burde afvejes over for hensynet til modparten der måtte antages at have indrettet sig i tillid til den truffede afgørelse.

I udtalelserne til ombudsmanden beskrev Familiestyrelsen sin administrative praksis i relation til sent indkomne klager. Familiestyrelsen oplyste at der ikke var fastsat retningslinjer for hvad der måtte anses for at være ”en vis tid”, men at en klage der var indgivet inden et år efter underinstansens afgørelse, ikke ville blive afvist med den begrundelse at den var indgivet for sent.

Ombudsmanden udtalte at det var hans opfattelse at når der ikke i lovgivningen var fastsat en frist for at udnytte en rekursmulighed, kunne en klageinstans kun afvise at realitetsbehandle en sent indgivet klage hvis klageren ikke havde nogen retlig interesse i at få afgørelsen ændret, eller hvis forholdet ikke længere lod sig oplyse.

Ombudsmanden udtalte endvidere at det var hans opfattelse at det i lighed med fastsættelsen af en egentlig klagefrist krævede udtrykkelig lovhjemmel at afskære klageadgangen i videre omfang end de tilfælde hvor klageren ikke havde nogen retlig interesse i at få afgørelsen ændret, eller forholdet ikke længere lod sig oplyse. På den baggrund fandt ombudsmanden Familiestyrelsens praksis med at afvise sent indkomne klager kritisabel.

I begge sager kritiserede ombudsmanden Familiestyrelsens afvisning af at behandle klagen og henstillede at Familiestyrelsen realitetsbehandlede sagen.

Ombudsmanden udtalte at hensynet til den anden part i sagen burde inddrages sammen med sagens øvrige lovlige og relevante hensyn og afvejes sammen med disse i forbindelse med klageinstansens realitetsbehandling af sagen.

Endelig præciserede ombudsmanden at Familiestyrelsen – efter at have realitetsbehandlet klagen – efter omstændighederne kunne nå frem til at afgørelsen helt eller delvist burde opretholdes.

(J.nr. 2006-0751-652).

Af den anden sag – j.nr. 2006-0751-652 – fremgik det at Statsamtet Storstrøm den 3. december 1996 traf afgørelse om at faren, C, fra den 17. oktober 1996 og indtil videre skulle betale normalbidraget + 100 pct. i børnebidrag til sønnen, D.

I en ansøgning modtaget hos Statsamtet Storstrøm den 7. februar 2002 søgte moren, E, om forhøjelse af børnebidraget med virkning fra 1. februar 2002.

Den 12. februar 2002 bad statsamtet C udfylde og tilbagesende et vedlagt oplysningsskema sammen med hans seneste årsopgørelse og dokumentation for hans indtægt.

Under en telefonsamtale den 18. februar 2002 med en af statsamtets medarbejdere oplyste C at hans indtægt det foregående år havde været 532.000 kr.. Han oplyste endvidere at han ikke havde råd til at betale normalbidraget + 150 pct. eller 200 pct., og at han fandt det urimeligt at E havde søgt om forhøjelse af børnebidraget.

Ved brev af 28. februar 2002 rykkede statsamtet C for svar på sit brev af 12. februar 2002.

Den 9. marts 2002 sendte C's revisor oplysningsskemaet og kopi af tre lønsedler til

statsamtet. Revisoren redegjorde samtidig for C's økonomiske situation og anførte i den forbindelse bl.a. at C siden 1996 havde tilrettelagt sin økonomi efter at han skulle betale normalbidraget + 100 pct. i børnebidrag til D. Revisoren beskrev samtidig C's nuværende økonomiske situation som anstrengt.

Statsamtet modtog den 18. marts 2002 kopi af C's årsopgørelse for 2000 fra K Kommune.

En af statsamtets medarbejdere kontaktede telefonisk C's revisor den 4. april 2002 og bad om revisorens bemærkninger til årsopgørelsen. Med brev af 8. april 2002 sendte statsamtet C en kopi af telefonnotatet fra samtalen med revisoren og bad om hans eventuelle bemærkninger dertil.

C kommenterede oplysningerne i telefonnotatet i et brev af 12. april 2002 til statsamtet.

Statsamtet traf afgørelse i sagen den 6. maj 2002. Statsamtet forhøjede børnebidraget til D til normalbidraget + 200 pct. fra den 17. maj 2002 og indtil videre.

Ved e-mail af 30. juni 2005 rettede C henvendelse til bl.a. Justitsministeriet og Indenrigs- og Sundhedsministeriet om sagen. Han bad bl.a. om at få udbetalt en erstatning på 40.000 kr., svarende til det beløb som han efter sin opfattelse havde betalt for meget i børnebidrag siden Statsamtet Storstrøms afgørelse af 6. maj 2002.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet videresendte den 13. juli 2005 C's e-mail til Statsamtet Storstrøm som i et brev af 27. juli 2005 bl.a. afviste at C havde lidt et økonomisk tab som følge af statsamtets behandling af hans bidragssag.

I en e-mail af 18. januar 2006 kommenterede C statsamtets brev af 27. juli 2005 og stillede samtidig statsamtet en række spørgsmål. Han skrev endvidere at han ønskede at klage til Familiestyrelsen.

Statsamtet videresendte sagen til Familiestyrelsen den 25. januar 2006 hvilket statsamtet orienterede C om i et brev af samme dato.

I et brev af 20. februar 2006 skrev Familiestyrelsen følgende til C:

"Familiestyrelsen har modtaget Deres klage over Statsamtet Storstrøms afgørelse af 6. maj 2002 om bidrag. Ved afgørelsen forhøjede statsamtet Deres bidrag til (D) fra den 17. maj 2002, sådan at bidraget fra denne dato udgør normalbidraget + 200 %.

Ved brev af 27. juli 2005 afslog statsamtet at udbetale erstatning til Dem i anledning af

afgørelsen af 6. maj 2002.

De har bedt om, at bidraget nedsættes. De har navnlig henvist til, at statsamtet ved afgørelsen ikke vurderede Deres indtægtsforhold korrekt, herunder overarbejdsbetaling. Som begrundelse for, at De ikke har klaget over afgørelsen på et tidligere tidspunkt har De anført, at De havde fået den opfattelse, at det var den pågældende sagsbehandler i statsamtet, der skulle behandle klagesagen.

Vi afviser at behandle Deres klage.

Det følger af almindelig forvaltningsretlige grundsætninger, at en klageinstans skal behandle selv meget sent indgivne klager, når der ikke er fastsat en klagefrist på det pågældende område. Myndigheden skal således behandle en sag selvom klagen indgives længe efter afgørelsen.

Det gælder dog ikke, når klagen indkommer så sent, at der ikke – eller kun med uforholdsmæssig besvær – kan skaffes bevismæssig grundlag for bedømmelsen af sagen, eller når hensynet til den, der har indrettet sig efter den trufne afgørelse, taler imod, at sagen behandles på nuværende tidspunkt.

Ved Familiestyrelsens behandling af klager over statsamternes afgørelser gælder der ingen klagefrist.

Hensynet til en parts mulighed for at få behandlet en sag i klageinstansen bør afvejes overfor hensynet til modparten, der må antages at have indrettet sig i tillid til den trufne afgørelse. En klage bør således indgives inden for en vis tid efter afgørelsen.

Vi modtog Deres klage den 27. januar 2006. Efter vores skøn er klagen indgivet så sent, at der ikke længere er grundlag for at behandle sagen. Herved har vi navnlig lagt vægt på, at (E) må anses for at have indrettet sig i tillid til den trufne afgørelse.

Deres oplysning om, at De var af den opfattelse, at det var statsamtet, der behandlede klagesagen mener vi ikke kan føre til et andet resultat. I den forbindelse bemærkes det, at det af afgørelsen af 6. maj 2002 fremgår, at De kunne klage over afgørelsen til Civilretsdirektoratet (nu Familiestyrelsen).”

Ved e-mail af 2. marts 2006 rettede C henvendelse til mig. Den 8. marts 2006 modtog jeg to bilag fra C sammen med en kopi af hans e-mail af 2. marts 2006.

I brev af 9. marts 2006 bad jeg C – før jeg tog stilling til om jeg kunne hjælpe ham med sagen – om at indsende kopi af Statsamtet Storstrøms afgørelse af 6. maj 2002 og

eventuelle andre bilag som han mente havde betydning for sagen. Jeg modtog materialet den 28. marts 2006.

Ved brev af 11. april 2006 orienterede jeg C om at jeg samme dag havde bedt Familiestyrelsen og Statsamtet Storstrøm om en udtalelse i anledning af hans klage og om udlån af sagens akter. Jeg bad Familiestyrelsen om i sin udtalelse til mig at redegøre for Familiestyrelsens praksis i relation til afvisning af sent indkomne klager, herunder om at redegøre for hvad der efter Familiestyrelsens opfattelse måtte anses for "en vis tid".

Jeg modtog Familiestyrelsens og Statsamtet Storstrøms udtalelser den 13. juni 2006.

Statsamtet Storstrøm henholdt sig i sin udtalelse af 27. april 2006 blot til det som statsamtet tidligere havde anført om sagen – dels i afgørelsen af 6. maj 2002, dels i statsamtets brev til C af 27. juli 2005.

Familiestyrelsen skrev bl.a. følgende i sin udtalelse af 12. juni 2006:

"De har anmodet Familiestyrelsen om en udtalelse i anledning af (C)'s klage over vores afgørelse af 20. februar 2006. Ved afgørelsen afslog vi at behandle (C)'s klage over Statsamtet Storstrøms afgørelse af 6. maj 2002. Ved denne afgørelse forhøjede statsamtet (C)'s børnebidrag til (D) fra normalbidraget + 100 % til normalbidraget + 200 % fra den 17. maj 2002.

Vi kan henholde os til den trufne afgørelse og begrundelsen for den.

Vi kan tilføje, at vi i udtalelse af 28. november 2005 i en lignende sag har orienteret Dem om praksis med hensyn til afvisning af at behandle meget sent indkomne klager samt om ændring af bidrag med tilbagevirkende kraft. Udtalelsen vedlægges i kopi.

I relation til bemærkningen i afgørelsen af 20. februar 2002 om, at '(e)n klage bør ... indgives inden en vis tid efter afgørelsen' kan vi oplyse, at der ikke er fastsat retningslinier herfor. Vi kan dog oplyse, at vi på dette område har ladet os inspirere af § 13, stk. 3, i lov om Folketingets Ombudsmand, hvorefter klage skal være indgivet inden et år efter, at forholdet er begået. En klage over en bidragsafgørelse, der er indgivet inden et år efter afgørelsen, vil således ikke blive afvist med den begrundelse, at den er indgivet for sent.

Den omhandlede sag

Det fremgår af sagen, at (E) ved brev modtaget i Statsamtet Storstrøm den 7. februar 2002 søgte om forhøjelse af det bidrag, som (C) betalte til (D).

Efter at have indhentet økonomiske oplysninger fra (E) og (C) forhøjede statsamtet

den 6. maj 2002 bidraget til normalbidraget + 200 % fra den 17. maj 2002. Afgørelsen indeholder klagevejledning.

Ved e-mail af 30. juni 2005 rettede (C) henvendelse til Indenrigs- og Sundhedsministeriet og oplyste, at han nu havde fundet ud af, at afgørelsen var forkert. Statsamtet besvarede denne henvendelse ved brev af 27. juli 2005.

Ved e-mail af 18. januar 2006 meddelte (C) statsamtet, at han ønskede at klage over afgørelsen. Den 25. januar 2006 fremsendte statsamtet klagen til os, hvorefter vi den 20. februar 2006 traf den omhandlede afgørelse.

Vurdering af den omhandlede sag

Som det fremgår af udtalelsen af 28. november 2005, bør parterne i en bidragssag som udgangspunkt kunne indrette sig i tillid til den truffe afgørelse, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Set fra (E)'s side forelå der ingen sådanne omstændigheder, og hun burde derfor kunne indrette sig på at modtage det fastsatte bidrag.

Dette skal dog vurderes i forhold til (C)'s interesse i at få efterprøvet, om bidragets størrelse var korrekt fastsat ved afgørelsen af 6. maj 2002.

Vi mener imidlertid ikke, at (C) havde en beskyttelsesværdig interesse heri. Dette skyldes, at han efter vores opfattelse er den nærmeste til at bære risikoen for, at spørgsmålet om bidragets størrelse først blev rejst mere end 3 år efter den truffe afgørelse. Vi har herved lagt vægt på, at (C) ved afgørelsen af 6. maj 2002 blev gjort bekendt med klagemuligheden. Vi mener ikke, at der er noget, der har forhindret (C) i at klage over afgørelsen på et tidligere tidspunkt.

Vi er opmærksomme på, at (C) har oplyst, at han perioden efter maj 2002 led af eftervirkningerne af en mindre hjerneblødning, som først blev konstateret i efteråret 2005. Dette kan imidlertid ikke begrunde, at vi burde behandle klagen af 18. januar 2006.

Endvidere bemærkes, at statsamtets afgørelse af 6. maj 2002 er truffet efter de gældende retningslinier, hvorefter der ved vurderingen af den bidragspligtige bidragsevne bl.a. tages hensyn til alle løntillæg, herunder overarbejdsbetaling. Da afgørelsen af 20. februar 2006 som nævnt er truffet ud fra indrettelsessynspunkter, har vi dog ikke foretaget en nærmere vurdering af, om der ved afgørelsen af 6. maj 2002 var grundlag for at forhøje bidraget til normalbidraget + 200 %.

Endelig bemærkes, at vi og statsamtet har hjemmel i lov om børns forsørgelse til at

træffe afgørelse om nedsættelse af det omhandlede børnebidrag med tilbagevirkende kraft. Nedsættes bidraget med tilbagevirkende kraft, har derimod hverken vi eller statsamtet kompetence til at pålægge (E) at tilbagebetale eventuelt for meget modtaget børnebidrag. Afgørelse herom henhører under domstolene.”

Den 14. juni 2006 sendte jeg C kopi af statsamtets og Familiestyrelsens udtalelser og bad om hans eventuelle bemærkninger til dem.

C kommenterede Familiestyrelsens udtalelse i en e-mail af 5. juli 2006.

I et brev af 6. juli 2006 orienterede jeg C om at jeg samme dag havde bedt Familiestyrelsen og Statsamtet Storstrøm om myndighedernes eventuelle bemærkninger til det han havde anført i e-mailen af 5. juli 2006.

Familiestyrelsen skrev den 25. august 2006 bl.a. følgende til mig:

”(C) anfører, at fordi hans sag drejer sig om ændring af et bidrag og ikke om førstegangsfastsættelse, skal der ikke tages hensyn til overarbejdsbetaling. Vi kan oplyse, at overarbejdsbetaling altid indgår i vurderingen af den bidragspligtiges evne til at betale bidrag – uanset om der er tale om en sag om førstegangsfastsættelse eller forhøjelse af bidrag.

I relation til indrettelseshensynet bemærkes, at efter lov om børns forsørgelse kan et bidrag altid søges ændret, men en sådan ændring har efter bidragsbekendtgørelsens § 14 som udgangspunkt kun virkning for fremtiden. Dette skyldes, at parterne i en bidragssag bør kunne indrette sig på størrelsen af forfaldne bidrag: den bidragsberettigede bør kunne indrette sig på at modtage de forfaldne bidrag, og den bidragspligtige bør kunne indrette sig i tillid til ikke at blive afkrævet betaling af yderligere bidrag for den forløbne tid. Bestemmelsen beskriver en række situationer, hvor dette udgangspunkt fraviges.”

Med brev af 29. august 2006 sendte jeg C en kopi af Familiestyrelsens brev af 25. august 2006. Jeg meddelte ham samtidig at jeg nu ville søge at behandle sagen på det foreliggende grundlag.

I brev af 12. september 2006 oplyste jeg C om at jeg samme dag havde sendt E kopi af C's klage af 2. marts 2006, Familiestyrelsens udtalelse af 12. juni 2006, C's e-mail af 5. juli 2006 samt Familiestyrelsens brev af 25. august 2006, og at jeg havde bedt E om at sende mig sine eventuelle bemærkninger til materialet inden 3 uger.

E fremkom i brev af 1. oktober 2006 med sine bemærkninger til materialet. E oplyste

at hun havde indrettet sig i tillid til de truffne afgørelser, at hun havde indsendt alle de oplysninger til myndighederne som hun var blevet bedt om, og at børnebidraget bl.a. var brugt til at forsørge D.

Ombudsmandens udtalelse

”1. Afgrænsningen af min undersøgelse

Min undersøgelse omfatter alene Familiestyrelsens afgørelse af 20. februar 2006, hvor Familiestyrelsen afviste at behandle Deres klage over Statsamtet Storstrøms afgørelse af 6. maj 2002 om forhøjelse af børnebidraget til Deres søn (D).

Min undersøgelse omfatter således ikke andre afgørelser truffet af Statsamtet Storstrøm eller Familiestyrelsen, herunder statsamtets tidligere afgørelser om børnebidrag og myndighedernes afgørelser om konfirmations- og uddannelsesbidrag. Jeg henviser i den forbindelse til det som jeg anførte herom i mit brev til Dem af 11. april 2006.

2. Familiestyrelsens afgørelse af 20. februar 2006

Det fremgår af Familiestyrelsens afgørelse af 20. februar 2006 at der ved Familiestyrelsens behandling af klager over statsamternes afgørelser ikke gælder nogen klagefrist. Det fremgår endvidere at Familiestyrelsen dog er af den opfattelse at en klage – af hensyn til modparten i sagen, der må antages at ville indrette sig i tillid til den truffne afgørelse – bør indgives inden ’en vis tid’.

Familiestyrelsen afviste at behandle Deres klage over Statsamtet Storstrøms afgørelse af 6. maj 2002. Familiestyrelsen begrundede afvisningen med at Deres klage efter Familiestyrelsens skøn var indgivet så sent at der ikke længere var grundlag for at behandle sagen. Familiestyrelsen oplyste at der i den forbindelse navnlig var lagt vægt på at (E) måtte anses for at have indrettet sig i tillid til den truffne afgørelse.

Familiestyrelsen har i sin udtalelse af 12. juni 2006 oplyst at Familiestyrelsen ikke har fastsat retningslinjer for hvad Familiestyrelsen anser for ’en vis tid’, men at Familiestyrelsen på dette område har ladet sig inspirere af § 13, stk. 3, i lov om Folketingets Ombudsmand, hvorefter en klage til ombudsmanden skal være indgivet inden et år efter at forholdet er begået. Familiestyrelsen oplyste at det vil sige at en klage over en bidragsafgørelse der

indgives inden et år efter at afgørelsen er truffet, ikke vil blive afvist med den begrundelse at klagen er indgivet for sent.

I sin udtalelse af 12. juni 2006 anførte Familiestyrelsen endvidere *at* parterne i en bidragssag som udgangspunkt burde kunne indrette sig i tillid til en truffen afgørelse medmindre der forelå særlige omstændigheder, *at* der set fra (E)'s side ikke forelå sådanne særlige omstændigheder (hvorfor hun burde kunne indrette sig på at modtage det fastsatte bidrag), og *at* De – efter Familiestyrelsens opfattelse – ikke havde en beskyttelsesværdig interesse i at få prøvet om statsamtet havde fastsat bidragets størrelse korrekt.

Familiestyrelsen anførte i den forbindelse at De var den nærmeste til at bære risikoen for at spørgsmålet om bidragets størrelse først blev rejst mere end tre år efter den trufne afgørelse, og at Familiestyrelsen var opmærksom på at De havde oplyst at De i perioden efter maj 2002 led af eftervirkningerne af en mindre hjerneblødning som først blev konstateret i efteråret 2005, men at det ikke kunne føre til at Familiestyrelsen burde behandle Deres klage.

Jeg har i en anden sag for nylig udtalt mig om i hvilke tilfælde en klageinstans – når der ikke gælder nogen frist for at udnytte rekursmuligheden – efter min opfattelse vil kunne afvise at behandle en klage over en meget gammel afgørelse.

Jeg henviser til min udtalelse (...) i sagen med mit j.nr. 2004-3465-651. Jeg vedlægger et anonymiseret uddrag af udtalelsen til Deres orientering.

Som det fremgår af udtalelsen, er det min opfattelse at en klageinstans (når der ikke gælder nogen frist for at udnytte rekursmuligheden) kun kan afvise at realitetsbehandle en sent indgivet klage hvis klageren ikke har nogen retlig interesse i at få afgørelsen ændret, eller hvis forholdet ikke længere lader sig oplyse.

Det fremgår endvidere af udtalelsen at det er min opfattelse at hensynet til den anden part i sagen efter omstændighederne både kan og skal inddrages i forbindelse med klageinstansens afgørelse af sagen, men at dette hensyn ikke kan stå alene. Hensynet til den anden part i sagen bør således inddrages sammen med andre lovlige og relevante hensyn og afvejes sammen med disse i forbindelse med klageinstansens realitetsbehandling af sagen.

I Deres sag har Familiestyrelsen hverken i sin afgørelse af 20. februar 2006 eller i sin udtalelse af 12. juni 2006 gjort gældende at sagen efter Familiestyrelsens opfattelse ikke længere lod sig oplyse. Jeg lægger derfor til grund at overvejelser af denne karakter ikke

indgik i Familiestyrelsens afgørelse af 20. februar 2006, og at det følgelig var – og stadig er – muligt at tilvejebringe et tilstrækkelig fyldestgørende prøvelsesgrundlag.

Jeg lægger endvidere til grund at De har en retlig interesse i at få ændret afgørelsen. Om begrebet *retlig interesse* henviser jeg til Jørgen Mathiassen mfl., Forvaltningsret. Almindelige emner, 4. udgave (2004), s. 348 ff, Karsten Loiborg mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 805 ff, og Bent Christensen, Forvaltningsret – prøvelse, 2. udgave (1994), s. 23 f.

I lyset heraf og i lyset af det som jeg har anført ovenfor om klageinstansers mulighed for at afvise at behandle klager over gamle afgørelser (selvom der ikke gælder nogen frist for at udnytte rekursmuligheden), mener jeg ikke at Familiestyrelsen har været berettiget til at afvise at realitetsbehandle Deres klage over Statsamtet Storstrøms afgørelse af 6. maj 2002 om forhøjelse af børnebidraget til (D) med den begrundelse at der ikke længere var grundlag for at behandle klagen, og under henvisning til at (E) måtte anses for at have indrettet sig i tillid til den afgørelse som statsamtet havde truffet.

Formuleringen af Familiestyrelsens afgørelse efterlader det indtryk at Familiestyrelsen i forbindelse med vurderingen af om Deres klage skulle realitetsbehandles, inddrog hensyn som – sammen med andre lovlige og relevante hensyn – først burde (og skulle) inddrages under en egentlig realitetsbehandling af sagen.

På denne baggrund mener jeg at det er beklageligt at Familiestyrelsen den 20. februar 2006 afviste at realitetsbehandle Deres klage over Statsamtet Storstrøms afgørelse af 6. maj 2002.

For så vidt angår Familiestyrelsens oplysning om at Familiestyrelsen ikke vil afvise en klage over en bidragsafgørelse der er mindre end et år gammel, med den begrundelse at klagen er indgivet for sent, bemærkes at jeg forstår det som Familiestyrelsen har anført, sådan at en klage der indgives *mere* end et år efter afgørelsen er truffet, som udgangspunkt anses for at være indgivet for sent.

Jeg mener ikke at Familiestyrelsen – ud over i de tilfælde der er beskrevet ovenfor (hvis klageren ikke har en retlig interesse i at få afgørelsen ændret, eller hvis forholdet ikke længere lader sig oplyse) – er berettiget til at afvise at behandle klager over statsamternes bidragsafgørelser. Det er således min opfattelse at en udvidet adgang til at afvise sent indkomne klager – i lighed med fastsættelse af en egentlig klagefrist – kræver udtrykkelig

lovhjemmel. Jeg mener derfor at det er kritisabelt at Familiestyrelsen – som jeg forstår det – som udgangspunkt anser en klage over en bidragsafgørelse der er mere end et år gammel, for at være indgivet for sent.

Jeg har gjort Familiestyrelsen bekendt med min opfattelse. Samtidig har jeg henstillet at Familiestyrelsen genoptager sagen og realitetsbehandler Deres klage over Statsamtet Storstrøms afgørelse af 6. maj 2002 om forhøjelse af børnebidraget til (D).

Jeg bemærker at jeg ikke hermed har taget stilling til om Familiestyrelsen bør ændre statsamtets afgørelse og f.eks. nedsætte bidraget til (D). Jeg har heller ikke taget stilling til fra hvilket tidspunkt en eventuel nedsættelse bør ske. Min henstilling er således ikke til hinder for at Familiestyrelsen – efter at have realitetsbehandlet Deres klage over statsamtets afgørelse af 6. maj 2002 – når frem til at statsamtets afgørelse helt eller delvis bør opretholdes.”